

De vita (életből)

Valakiről: (általános elvi jellemzés)

Őszintén sok dolog van ami érdekes. Egyrészt van egy nagy fordulat, nyomorékból határozott emberségessé lett. Másrészt van egy „tragédia”, a függőség, ez már mondhatjuk a múlté, de maga a függőség fennmaradottjai mindig is részei lesznek az életnek, ezzel persze a kényelem éhességre gondolok. Ha ezt valaki úgy hallaná, hogy nem ismer, azaz úgy mint maguk, akkor jogosan bele is kötnének, minek élsz ha nem a kényelemnek? Erre a válaszom: hogy az őszinteségnek. Amennyire általánosítható ez a válasz, (és ebből kifolyólag klisés) szerintem annyira helyes is. Viszont amit szeretnék ehhez adni, azaz hogy, isten ments ha tévedek de teljes szívemből ezt gondolom: minden embernek kötelessége magának megmagyaráznia őszinteségét, nem lehet ez ellen a kérdés ellen megszökni, mondjuk az is válasz, csak számomra annyira helytelen, hogy el se fogadom, ezt a dolgot amit annyira ismerem és átérzek, a kényelmet adó rövidebb utat, a megszökést, de mégis idegen számomra. Mások furcsának tartanak, de ezen körülmények között én is furcsának érzem magam, és nem mintha ezen emberek rosszak lennének, ha ténylegesen értenénk egymást a halál választaná el barátságunkat, de a másik ember furcsasága be csukhatja velünk szemünket, és akkor mégis mi marad az ember társunkból, hang szín, hangosság, és ha netán figyelünk is az amit mond. Nem szabad embereket redukálni, ha emberről beszélünk nincs olyan hogy „ő ember társam, de” minden tette megérthető. Vegyünk egy szélsőséges példát: a pedofil nem tehet arról, hogy pedofil, úgy ahogy te pedig nem tehetsz a magasságodról, van közös pont, egy érzés, az, hogy tehetetlenek vagytok egy bizonyos dolog felett, átérzhetitek egymást, de nem kezelheted emberként mert a társadalom kidobja, nem ember lesz hanem pedofil. Ő egy pedofil ember, amivel magával mint ténnyel nincsen baj, mert senkit se árt vele, csak magát, de abban a pillanatban, amint azt érzi őszintének, hogy megrójon egy gyereket, akkor se lesz baj, csak óriási tragédia a fejében, de amint ezen gondolatok manifesztálnak, és végül megvalósulnak, ki kell dobni társadalmi szinten, mert erre ez a helyes válasz, a társadalomtól. Megtud ez az ember változni? Aki gyereket erőszakol, erősen kétlem, mert az átgondolatlanság oly akkor szintjére eset, amelyből nem lehet nagyon vissza jönni, ugyanis ha valóban „érvekkkel” alá támasztotta bűnét, akkor ez mániákusság, de aki idáig nem fajul, az ígérem megtud, nem mindegyik, és ha a valóságban egy gyermek erőszakolót így közelítünk meg idealisták vagyunk, de elvileg, sőt ígérem valamikor a történelemben, sőt-mi több még a mostani században is voltak olyan pedofilok akik észre vették, hogy nem akarhatják ezt valójában, hogyha az őszinteség valóban ez, akkor nem kérnek belőle, és csak ekkor szabadultak ki elméjük zárkájából. Szabad valaha gyerekek közé engedni majd őket? Nem. De ezt ők teljesen megértik, meg kell érteniük. Ha a világ miatt változtak mert az kidobta őket, a pedofil sose érti ezt meg, fellázad, rosszindulatból változik, és ennél az embernél jobban fog számítani mások véleménye mint bárki másnak, nem magának bizonyít, hanem a társadalomnak, de nem azért mert megérti érveiket, hanem mert megveti az egészségét, és életét feláldozza rosszindulatnak. Ha a beteg embert megértik, irgalmat mutatnak neki arra ösztönzik, hogy magának bizonyítson, és bizonyít is, boldog is. Ezek mind akkor vannak ha publikus a dolog, mi van ha csak őt tudja tettét, mi van ha csak maga bűnhődik, és mások akaratát létéről/nemlétéről neki kell kitöltenie, na itt jön a személy szóba, de helyes válasz csak egy van, és erre az átgondoltság vezet, magának, magáért, magadtól, ez a magányos megoldás, de kérdelem én, ha mások véleményével indítod magad megítélést, akkor mér csak ez után a viszonyítási alap után tényleges a te döntésed, az ún. őszinte döntésed? Kevésbé a tiéd, de ha a személy lekötöttséget jelent a (szó ilyen, negatív értelmében), akkor inkább légy személytelen, ne legyél amőba, legyen alakod, de tudj ficáncolni, élcelj mások véleményének bőségében, viszonyítsad magad, mert ezzel is megismered magad, és lehet, hogy őszintébb az, hogy magad

mondod meg abszolút, hogy te mi vagy, de ha ezt jelenti az őszinteség, akkor szíved joga, élj így nyugodtan, de átgondolt ember nem tudna. Nekem az átgondoltság jelenti az őszinteséget, ezen belül két részt különíték el: azon dolgokat amiket meglehet oldani átgondoltsággal, illetve olyan dolgok amiknél eredménytelen az átgondoltság.

Ennek megértéséhez felhozom a kapcsolat példát. Egy kapcsolatot egy részét élheted átgondoltsággal, egészséges-e, fenntartható-e, de ezeket mind maga a szereteted alapozza meg, s teszi lehetővé, lehetetlenné, de amint a szeretetedet próbálsz átgondolni közvetlenül, mit pl.: megéri nekem szeretni őt?-na ekkor megbukik ez a gondolatmenet, legalábbis nálam igen, mert csakis szélsőséges példákat tudok mondani ahol belemennék abba, hogy azért legyek valakivel mert megéri nekem, nem pedig azért mert szeretem, azaz nem őszintén szeretem, hanem őszintén jól akarok magamnak, ezért őszintétlenül viselkedek, persze a pszichopataknál ez is működik, Nietzsche azt szerette volna hinni, hogy ő ilyen, de ennek meg is lett a következménye, én nem tudom azt hinni, hogy ilyen lennék, mármint pszichopata, próbálok és sikerül is érezni. Mert pont ezen érzelmek hiány adja ezeknek az embereknek az abszolút kötetlen átgondoltság erejét, nem csorbítja logikájukat érzelem, ezért irigyelendők egyeseknek és ezért sajnálandók másoknak (nekem összességben sajnálandók), az ilyen ember egy versnek csak a szerkezetét látná, értelmetlennek lennének neki az absztrakt ötletek, nem látna különbséget egy modern 3 színből álló festmény (tudják, a minimalisták akik síkidomokat rajzolnak egymás hegyén hátán matematikai pontossággal) és egy romantikus háborús festmény között, mert az egyetlen dolog amit átgondolással el tud, értelmes neki elérni, az a szerkezete a festménynek, persze más csak logikus felhasználata is van egy képnek ami nem az érzelmekre hat, de ennek a példának a lényege az átgondoltságból eredendő számunkra idegen érzelmek hiánya.

Szüleimről:

A kapcsolatam a szüleimmel nem a megszokott, persze ha megszokottnak azt vesszük, hogy apa anyá együtt él boldog házasságban.

A szüleim (apám és anyám, akik vérbeli szüleim) sose házasodtak össze, apám ha jól tudom kétszer kérte meg anyukám kezét, mindkétszer sikertelenül. Jobban is tette mint ez ki is fog derülni.

Jelenleg és mindig is anyámmal és az anyjával élek együtt, egy régi felépítésű, falusinak mondható házban, (fun fact: régen iskola volt), nagy kerttel, tyúk udvarral, régebben voltak tyúkjaink is, de nem érte meg a táp árak mellet, ez miatt el fogyogattak, az utolsó pipi több mint 3 évig élt, sajnáltuk levágni meg persze nem is lett volna finom, ezért hagytuk előregedni, sajnálom egy picit, biztos magányos volt, de olyan sok mást érdemesebb sajnálni. Egyébként a tyúk udvarhoz kötnek kis kori emlékek, sokszor játszottam régi víz vezeték csövekkel, legtöbbször történeteket találtam ki és verekedőset játszottam, képzeletbeli embereket vertem szét. Nem azért rozsdás vas csövekkel játszottam mert szegények lettünk volna, hamar volt laptopunk, és kifejezetten jó volt az élet színvonal, (alsó-közép középosztály szerű) emlékszem évente mentünk üdülni, jó emlékek kötnek kisebb kormohoz.

Szóval mama meg anyá, eléggé egy matriarchális ház tartás, és ez meg is látszik ott ahol nem szeretném, hogy látszódjék, viszont nem mondhatom azt se hogy nem volt apa figurám, nem volt jó apafigurám, de nem is volt teljesen elfogadhatatlanul rossz sem, kiskoromban állta a helyét, a szüleim egészséges mennyiségű feszültség mellet tök jól kiegyensúlyozták az egészséges mennyiségű időt amit fejenként rám szántak, apám jött mindig az kocsijával és vitt erdőbe, játszótérre, a házába, unokatesóimhoz, jó volt, idősebb koromba inkább gépezni vitt és itt kezdett megsavanyodni a dolog, de kiskoromba szolgálta a helyét.

Most következik egy kifejezetten intim része a dolgoknak, ugye ekkor voltam kb. 12 éves koromban, ilyenkor fejlődik ki, vagy ha nem is kifejlődik ekkor nyilvánul meg igazán egy ember szexualitása, itt kezd el gyökerezni. Kontextus nevében én egy cis-nemű biszexuális férfi vagyok. Apám szélsőséges, szélső jobbos, nem a tipikus fajta, és ezt nem azért mondom,

hogy mentsem, a sokkal szomorúbb fajta, az aki egy tanult, átgondolásra alkalmas ember, de csakis addig gondolja át a dolgokat, ameddig azok kényelmet nem adnak neki (ez sajnos ha csak részben is öröklődött), pl.: nem az én hibám, hogy nincs munkám, hanem az uniójé (több éve munkanélküli, sose volt tartós munkája, ami volt is kötelező volt, abból is kidobták), nem a kapitalizmus hibája az élet színvonalbeli sorvadás, hanem a zsidóké, kifejezetten zsidó utaló apám.

Jó apám a zsidókról:

Ezt a részletet muszáj megemlítenem mert annyira értelmetlen amennyire sajnálandó. Apám megélte a Kádár rendszert, kommunizmus ellenes (szocializmus ellenes is i guess), de a vitája erre nem az, hogy „nem működik” vagy, hogy „működik de az ország népességének 15%-a csak az ára”, hanem az hogy zsidó találmány. ÚGY, hogy azt is kimondja, (helyesen), hogy a kapitalizmus eredménye egy tőkét felhalmozó elit, akiknek a tőke miatt nagyobb hatalma van mint országoknak, gondoljunk csak multinacionális cégekre, ahol viszont eltér a véleményünk, azaz, hogy ezek az emberek mind zsidók-e vagy sem és FAJI-háborút vívnak-e vagy sem. Tehát egyszerre mondja azt, hogy a zsidók mocskos kapitalisták, és azt, hogy a zsidók mocskos kommunisták. Egybemos és polarizál (mint Orbán), erre az egybemosásra még példa: vallás vagy semmi, mert a vallástalan emberek idióták, konkrét kritikája nincsen, csak szidja őket, különösen az ateista zsidókat, mert hogy náluk nincs isten de az a „Góg” megvan. Szóval nem szereti az ateistákat, aki pedig liberális az idióta „wokeista”, aki pedig meleg az csak divatból csinálja.

Én ateista vagyok és biszexuális, előbb a ferdeségemet tudtam meg, majd utána az istenhitetlenségemet, ami amint elkezdtem komolyabban gondolkodni a világról rájöttem, hogy számomra kurva őszintétlen (mármint a Keresztény istenhit)

A vallásról: (isten kritika, szexualitás)

A vallás az egy magyarázat a tudhatatlanra, ezzel megsértve annak eredendő lényegét, mivel TUDHATATLAN!-azzal, hogy azt mondjuk, hogy isten van ennek a helyében, vagy hogy ő látja a tudhatatlant, érti azt, az csak egy tippelés, hasra csapás, amire egy egész kultúra, sőt világrend épül. Gondoljunk az erkölcsre, minden amit erkölcsnek mondunk nyugaton Krisztushoz kapcsolódik vissza. Én azért utasítok vissza minden isten képet, mert számomra ezeknek az elfogadása azt jelentené, hogy hazudjak magamnak, arra mondjam, hogy van, ami csak lehet, de nem hitetlenség miatt, hanem azért mert ez a gondolkozást kényelmesen legörbíti, hazudik magának a hit felemeltsége nevében és valljuk be megéri ez?-igen, én az igaz keresztényekre, vagy bármilyen vallásos emberre felnézek, de nem akarok ő lenni, ha meg egyet is értek istene tanításaival, akkor se hiszek istenébe. Nem kell a tudhatatlan magyarázatához kötni élettanácsot, hogy az megállja helyét, de sokkal magasztosabb, hatásosabb lesz.

„Ha a biodiverzitás a természet fajainak sokszínűségének, ennek értékének és gazdagságának felfogását jelenti a természetben, akkor az én feladatomban az életben a theodiverzitás: az emberiség isteneinek sokszínűségének, ezek értékének és gazdagságának felfogása a spirituális világban”.

Spiritualitás akkor van ha hiszünk benne, én is elkerülhetetlenül, nem minthogyha el kéne kerülni, hiszek ilyen eszményekben, viszont ezek csak részei az eredeti írásoknak és az átgondoltságot emelik magasabbra egy olyan szintre amire szakralitás nélkül ezen adott átgondolt érvek voltak a legerősebbek, de most vele együtt még erősebbek, pontosan az előbb mondott okért, mert magasztosabb és az embernek olykor sokkal kényelmesebb csodás valóságban hinni, mint csak tények alapján élni, legalábbis nekem igen, persze végig önróniával, mondom a cél nem az átverés. „Ilyen eszmények” alatt az átgondoltságot, meg a szeretet értem, nem csupán érveként kezelem őket amikor rájuk gondolok, hanem felsőbbrendű hajtó erőkként, ezt nem hívnám vallásosságnak, de vallásokban is érték a szeretet, onnan ered az én felfogásom is róla.

Eddig is feltűnt biztos, de én katolikus családban nőttem fel, nagy hangsúly nem volt rajta, a mamám néha hisz néha nem, anyukám mondhatni agnosztikus, de nagyon nem gondolkozik ilyeneken, apám meg persze keresztény, olyan keresztény aki azt mondja, hogy a 10 parancsolat zsidó találmány, ami azért van, hogy a fehér embert feltartóztassa. Meglepő módon ő egyházi iskolába járt és átgondolt a vallással kapcsolatban, mármint amennyire egy fasiszta átgondolt lehet bármivel kapcsolatban.

Anyukám tudja, hogy ateista vagyok, ezt egyenesen megmondtam neki, apámnál csak utaltam erre, de néha arra is utaltam, hogy vallásos vagyok, de eddig maximum csak félhazugságokat mondtam ezen látszat fenntartása nevében, nem úgy mint a szexualitással, amit aktívan letagadok a szüleim és félismerőseim körében, akikkel közel vagyok tudják. (én szeretem azt mondani magamról, hogy biszexuálisan nézek ki, de ez olyan mint azt mondani, mint hogy az egy az szám, megnyilvánul a gyakorlatban, ezért a látszatnak nem kell igazolnia semmit.)

Azért nem mondom meg a szüleimnek a szexualitásomat, mert csakis veszíthetek vele, beszélés lehetőségeket, csalódást, elítélést hozna csak ellenem, és mit is nyernék ha elmondanám?-kényelmet, hogy "magam lehetek", hát ha ilyen jellemű lennék, mármint, hogy szoronganék mert a szüleim nem ismerik őszinte éneket, akkor valóban zavarna. Nálam az átgondoltságot, ahol lehet próbálom tudatosan oda rakni, minél jobb bizonyíték erre maga a buziságom titkossága, 11 évesen egyértelműen arra jutottam, hogy nem mondom meg és nem is fogom megmondani, mert csak rossz hatása lenne az életemen, és semmi sem változna. Ha valaki nem heteró azt a státuszt nem úgy éri el, hogy szétkürtöli a világban, hanem úgy hogy éli az életét pl.: meleg és szeret, aki potenciális partner az tudni fogja róla, a meleg nem akarja veled tudatosítani, hogy meleg, csak élni akarja a kibaszott életét anélkül, hogy köcsögöznéd. Én így látom, így élem meg.

A Kapcsolataimról: (szülők, párok)

Na de jöhet a jogos kérdés, hogy akkor hogy lehet homoszexuális kapcsolatom titokban. Eddig egy volt, ami egészen a jelenlegi kapcsolatomig a leghosszabb kapcsolatom volt, 11 hónapig tartott, egy másik, nálam három évvel idősebb férfival, volt. Ez egy online kapcsolat volt és a szüleim nem tudtak róla semmit, ma se. Szexuálisan és romantikusan is vonzódtunk egymáshoz, a kapcsolat, mivel sose találkoztunk alatta, nem volt nagy változtató hatással az életemre. Én vettem neki véget, arra hivatkozva, hogy a párom túlságosan ön tiszteletlen, valójában azért, mert nem tetszett a külsője, és másba szerettem, aki nő volt és helyi. Ebből lett életem 2. legrosszabb, azaz 3. legjobb kapcsolata amely 1. hónapig tartott, távoli, és karót nyelt volt, viszont az átgondolt életem genezise volt, ha ez így értelmes. Ennek a másik fél vetett véget, akit eleinte vissza akartam szerezni, majd ahogy a nyár során egyre tudatosabb lettem az életemről, illetve az életről magáról, elkezdtem jogosan utálni (ha lehet jogosan utálni akkor arra ez példa) és az őt körbe vevő közösséget is.

A 4. kapcsolatom a még most is tartó kapcsolatom, itt veszítettem el a szüzességemet, és itt részesültem extrém szexuális élményekben, valamint rendes problémákat kezeltem helyesen és helytelenül a párommal, ő is nő. Ennek a kapcsolatnak az aktuális hibája a párom idő beosztása, amiről részben ő, de legfőbb részben az élete tehet, ő az „elitebb” környéki iskolába jár, ami röviden azt jelenti, hogy egyetemistákként kezelik a diákokat, azaz nevetségesen sokat tanulnak, ez miatt tulajdonképpen nincs életük, de a párom próbálkozik ahogy tud, és a kapcsolat, ha nem is optimális, nem lehet róla azt mondani, hogy egészségtelen, és ott van az a (kicsike) részlet is, hogyha találkozunk hosszú távon, és eltud lazulni, akkor kijön az őszinte bársonyos személy, akibe én őszintén szerelmes vagyok, mert a stresszes túlterhelt diák aranyos, de ha csak ezt a részét látnám a páromnak, már nem lenne a párom. Őszintén szeretem.

„Új kezdet, jó hírek”: (Neon Genesis Evangelion)

Ez egy 1995-ös anime címe. Ez az anime felnyitotta tulajdonképpen a szememet. Elkezdtem személy lenni vagy nem is tudom, hogy mondjam. Tudatosan töltöttem az időmet, elkezdtem olvasni, akartam olvasni, elégedett voltam, tudatosan elégedett, olyan érzés volt mintha egész életembe csak mentem volna az árral és most elkezdtem volna úszni. Ténylegesen egy csodás nyár volt, naplózni is ekkor kezdtem.

A naplózás alatt azt értem, hogy egy könyvbe, vagy manapság gépen leírom az akkori gondolataimat, tanácsot a jövőnek; nagyon egoistának fogok hangozni most, már a hasonlat ki gondolásáért is, nemhogy a leírásáért, a legjobban Marcus Aurelius Meditációihoz tudnám hasonlítani, eszmék a jövőnek. Ezekhez akkor nyúlok ha padlón vagyok, vagy ha olyat gondolok amit egyszerűen muszáj leírni, vagy akkor amikor csak írni akarok mert az a kellemes. Dátumozáson kívül szerkezet lenek, hasonlítanak ahhoz amit most írok, sőt ebben a szövegben van is olyan amely mélyen ezekből a kis szövegecskékből lett idézve.

Ekkor vége lett a kapcsolatomnak egy lánnyal, a ha 3.-párommal. Amikor ő bejött az életemben, szinte vele együtt nyílt egy teljesen új baráti közösség is. Itt egy velem egykorú volt, a többiek mind fiatalabbak voltak, összesen 5-en, de gyakorlatilag 4-en voltunk, ha valaki nem volt az rögtön meglett bélyegezve a legrosszabb emberként, ki lett beszélve, majd amikor helyette ment el más ő ugyan ezt viszonylagosan megcsinálta, persze ha a kibeszélt vagy a kibeszélő visszajött minden a legnagyobb rendben volt. Én nem mondom azt, hogy kimaradtam volna ebből, mint fogadóként, adóként, de mindig olyat mondtam, vagyis próbáltam az emberek háta mögött mondani amit a szemükbe is, az érveim arra pedig, hogy a szemükbe miért nem mondom az volt, hogy csak ártana nekik, jót nem tenne, csak megsértődnének. Ezzel most is egyet értenék azzal a hozzászólással, hogy az határozza meg, hogy vállalod-e azt rizikót, hogy a másik megsértődik: hogy szereted-e őket, mert akit szeretünk azt nem féltjük a pillanatnyi kényelmességtől, sőt ilyen helyzetben, kivéve ha orbitális (pl.: halál), a magunk kényelmetlenségét nem is kéne szóba hoznunk, mert a cél a másik javítása, mert jót akarunk neki.

Ez a csoport egy gödör volt ami le akart húzni, de nem tette, ugyan nem hagytam ott a gödört, mellette álltam folyamatosan, bele-bele léptem, gondoltam arra, hogy másokat ha ki nem is, de legalább az én szintemre felhúzzam, de ezek csak ötletek maradtak.

Szakításunk után ugyanúgy változatlan maradt a csoport, csakis az volt a különbség, hogy volt egy hiányoló utálat az exem iránt, persze csak az én oldalamról, ő hasonlóan mint a kapcsolat alatt nem mutatott sok érzelmet felém, ekkor még vissza akartam szerezni. Ez a csoport olyan szociális kapcsolatot adott amit nagyon is hiányoltam előtte, tartoztam valahová, ahová önszántamból jártam, ekkor kezdtem el figyelni az öltözködésemre, emlékeszem amikor először mutattam meg a pofámat betúrt inggel megszólaltak, mind otthon a szülők, mind ők, de elégedett volta magammal. Ebben az időben néztem meg az Evangelion. Nagyon leegyszerűsítve, az a vég tanulsága, hogy szeresd magad, még ha kényelmesebb is önpusztításban fürdeni, ha kényelmesebb megszökni a megszökés gondolata elöl, igen, én ekkor kezdtem el „átgondoltan” élni. Ahogy átgondoltam a dolgokat, bármilyen sorrend nélkül, ennek a folyamatnak nem a rendszerezés volt a lényege, nem egy saját enciklopédiát fogalmaztam meg rendszerezve és napirendre osztva, hanem egy rövid vizsgáldást fogalmaztam meg az agyamba, néha kiteptem pár sort egy már meglévő enciklopédiából, beragasztottam, a szüleim életinek egy részét analizáltam, az csináltam amit egy őszinte ember csinálna amint megtudja tudatosan, hogy van tudata, elkezdtem tulajdonképpen élni, ez a sorozat vezetett bele a filozófiába. Rövidesen teljesen elidegenültem a baráti közösségtől, akik eközben arra jutottak, hogy a legfiatalabb tagot, egy akkor 12 éves fiút vodkával itatnak, és röhögnek rajta, magukat persze ki nem hagyva, én ezekből önszántamból kimaradtam, emlékeztettem őket minden szavammal, hogy helytelen amit csinálnak, a közösségben olyan voltam mint egy rákos sejt, kellemetlen voltam ott, a vicceim mind rosszindulatúak voltak, miközben ez a közösség hanyatlott újra közeli kapcsolatba léptem a legjobb barátommal, az első exemmel, ha annak számít, ekkor ismertem meg közelebbről az ő párját, ők lettek az új alapom barátokon belül, a régebbi közösség meg kidobott magából. A gondolkozást

folytattam, folytatom mai napig, viszont egy dolog ami nem esett ki ez alatt a „dicsőséges” nyár alatt az megszökésem tetőpontja, a pornó függőségem.

A pornóról: (az elején említett „tragédia”)

Hamar volt laptopja a családomnak, hamar volt tabletem is, azt hiszem 7 éves korom óta. Amint szabad internet elérés, szabad pornó fogyasztás. 7 éves koromban láttam először, de úgy kezeltem, mint ahogy egy 7 éves gyerek kezelte volna, nem néztem aktívan, nem maszturbáltam rá, csak tudtam hogy van és hogy kellemes látvány, eddig normális is volt, a baj csak részben kezdődött itt. Kb. 9 évesen kezdtem el maszturbálni, ebben az időben nem volt saját szobám, egészen 13 éves koromig nem volt; nem jött ki semmi, tartalomban pedig eléggé vanilla dolgokat néztem, volt egy pár szélsőségesebb videó, de semmi komoly (itt úgy mint a ahogy a jövőben is amikor a pornóról beszélek, csak akkor mondok konkrétumot ha annak van tartalmi szerepe). Jött az hatodik osztály, 12 éves kor, ekkor ötlött fel bennem a gondolat, hogy lehet szeretem a férfiakat (is). Ezt támogatta az a fajta tartalom amit ebben az időben néztem, egy szélsőséges discord pornószerverbe random belekerültem, rajzolt pornográfiának voltam kitéve és ami megfogta az érdeklődésemet, azaz a fajta tartalom volt amiben az egyik részvevő neme nem egyértelmű, pontosabban egy nőies férfi, ezt eleinte nem tudván, hogy mindkét részvevő férfi normálisan fogyasztottam, de aztán észre kezdtem venni a részletek és rájöttem, hogy nem zavar ez a részlete, hanem pont hogy vonz, a valóságban is ekkor vettem észre érzelmeket velem megegyező nemű emberek iránt. Ebben az időben gyakran kerestem rá tipikus melegpornóra, hogy megnézzem „működik-e” rajtam, részben működött, egészen hetedik osztályig, 13 éves korig, ez volt a szenzáció. Emlékszem ebben az időben, 7.-ben volt egy videó ami körbement az interneten ahol a vicc az volt, hogy az eredeti videó melegpornóból van kivágva, én megkerestem az eredetit, és a többiekkel együtt nevettem rajta, de engem ténylegesen stimulált, otthon arra élveztem el, tulajdonképpen itt csontosodott be a a tudat, hogy biszexuális vagyok. 7.-ben ezzel a realizációval kilőtt a pornófogyasztásom, napi szintessé vált, a fétisek csak jöttek, de azt nézve, hogy egészen 15 éves koromig nem szélsőségesedtek el csak csodálkozni tudok. Ami viszont bárhogy nézve rossz, az a mindennapi fogyasztása, ez eléggé erősen kialakult, olykor egy nap többször is. 15 évesen megnyíltak előttem az elvontabb fétisek, ez az egyéves férfi kapcsolatom alatt volt, ő megerősítette a bennem lévő homoszexuális hajlamokat, a nőiesebb jellemeim otthont kaptak, ápolva voltak, ha túlzóan fetiszálva is de kezelve voltak. Vele egy időben találtam rá egy adott videóra ami megadta nekem, mint minden pornó függő karrierjének, a lökést a szélsőséges tartalom felé. Ez egy nőkre koncentrált fétis volt, ezt talán a nem ideális férfival való kapcsolatom alapozta meg, valamint a nem mindennapi apa jelenléte gyerek koromban. A következő lökést a „dicsőséges nyár” alatt kaptam meg, amikor arra gondoltam, hogy mi van ha függő vagyok és ez egy problémákat okoz nekem, és ez a gondolat, hogy függő vagyok, akkor még tudattalanul, de később igenis tudatosan lett a legnagyobb fétisem, és ez a tehetetlen önpusztítás érzet utat adott a további radikalizáció felé. Amit el is értem, kellemetlen volt ez az idő, olyan mintha csak félig éltem volna, az öröm érzet mindennap az a félóra volt. De összességben változtam a jobb irányba, de ezt ha nem mondtam volna nehéz lehetett volna elhinni. A függőség következő lépése szerencsére a leszokás volt, ezt 17 éves koromban értem el, kb. októberben teljesen letettem a pornót, manapság egyáltalán nem használom, és nem tudom, hogy mi számít vissza esésnek, de pornóra egyszer se vertem ki azóta, és nem is néztem tudatosan azóta ezzel a céllal. A leszokás módom az a leszokás mód amit cigaretta leszokásra szoktak használni, azt hiszem az a neve, hogy „ az easy peasy method”. Érvekkel alátámasztottam, hogy miért nem éri meg, és hogy miért nem önszeretet sugall az önpusztítás fetiszálása, hanem önutálatot, mert a végére tényleg önutálatból állt a függőségem, semmi másból. A jelenlegi barátnőm alapozta meg, hogy megálljak, és szexközben is figyeli a határokat, amikor én átmennék önpusztításba ő meghúzza a határt.

Jövőnkőről: (vetület 35-be + politika)

Na akkor vetülünk: 2035-ben én a húszas éveim végső felét fogom járni, ha minden igaz ekkora tartok majd az orvosi képzésem vége felé, erre kommentelni nagyon mást nem tudok azon kívül, hogy remélem tetszik az orvosi pálya annyira, hogy kitartok mellette, ha nem akkor az majd a maga tragédiája lesz, de nem fog az őszinteségem áldozatul lenni semminek, kivéve ha szélsőséges esetekkel példálódzunk, akkor is, az életünkért hazudnánk, de hazugságba nem élnék (bármennyire kényelmes az).

A világ, hangsúlyozottan Magyarország, (kontextus: magyar vagyok, enyhe sváb behatásokkal) érdekes állapotban lehet addigra. Az európai unió vagy feloszlik, meg marad a mostaninál is kevesebb behatással, vagy rebrandeli magát, és ha azon az úton haladunk amin most vagyunk, Magyarország úgy mint a hidegháború idején, keletre fog tartozni, emberei elmenekültek, akik pedig itt maradtak azért tették, mert nem tudtak megszökni, valakinek szó szerint lehetetlen volt pl.: pénzügyi okok miatt, de a legtöbb embernek aki tudatosan maradt itt a fő ok az elméjük börtöne, túlságosan kötődnek egy haldokló lóhoz aminek a dicsőségét titrálta több évszázadnyi szélhámos, és az a pár darabka ami bizonyítékként fennmaradt-e dicsőségből, (a kultúra értelmetlenségei, Budapest) berögződtek ezeknek az embereknek az agyába, megfertőzve azt, de szabad hibáztatni valakit aki akar nemzeti identitást?-félre ne értsenek, ez nem egy globalizmus kritika, nem vagyok szélsőjobbos kultúra fetiszáló, mert sajnos manapság az ember a kultúrát legtöbbször a fasizmus támogatószerekeként látja, mert igenis működik akként, csak azt szeretném emlékeztetni az emberekkel, hogy ápolják a kultúrát, mert a fiatalokat, ezek közül engem is kurvára nem érdekli, és javítsanak ki ha ténylegesen egy elkényeztetett gyerekek hangzom most aki másban keresi a hibát, de ki lett volna az aki megmutatja nekem, hogy ez a kultúra igenis védendő?-aki a kultúráról majmolt mind fasisztoid érdekekkel tette, a politikus, igenis mindegyik, saját érdeke nevében tette, akkor mégis mi vonzott volna iránta? Úgy ahogy ami majdnem, ha nem is közvetlenül, de közvetetten abszolút: az átgondoltság, hány átgondolt érvet hallasz a kultúra ápolásról, az iskolában, a buszon, egész életedben, úgy hogy nem önszántadból keresed azt?-ez az egyik legnagyobb baja, de valójában legnagyobb pozitívuma a politikának, nem az a cél, hogy átgondolt legyen a szavazó, hanem hogy felületesen jónak tűnjön az emberek szemében az adott párt. Én erre kifejezetten harapok, mivel édesanyám egyáltalán nem buta ember, de nem átgondolt, és ez a felületes gondokozás nagyon is megnyilvánul benne, persze bennem is, csak olyan témáknál amit még nem gondoltam át, ez remélem így is van, de ha ilyet észlelnék kijavítanám. Még egy példa erre a felszínességes gondolkozásra: azok az emberek akiket a tenyérbemászó eladók átvernek, vagy akik adnak a kéregetőknek (a hazugoknak), vagy akik eldöntik az ország sorsát, és ezzel nem a Fideszes nagymamákra gondolok csak, akik Magyar Péterre szavaznak miért teszik azt? Azért mert jó a terve, talán a személye, mint potenciális vezető, vagy talán azért mert nincs másik választás?-a magyar politikának ez a legnagyobb baja, hogy két választás van, és azért választod az egyiket a másik helyett, mert azt hiszed ez lesz a kevésbé rossz, vagy azt hiszed ez lesz a jó, mert eddig csak a rosszban éltél, ezzel szidom a Tiszát, de nem azért, hogy a Fideszt dicsérjem, nem hiszek abban, hogy a Tisza rosszabb lenne, de ennek nem hit kérdésének kellene lennie, csak spekulációk a Tisza melletti érveim, enyhe feltételezések, az ellenérvek pedig tények, és nem azok amelyekkel a Fidesz telebombáz minket, hanem azok amik ténylegesen igazak is. Szégyen a magyar politikai jelenlegi állapota, de nagyon is gazdaságos: mindenki megtalálta a kis zugát, ahol beletakarózik, barátkozik a szélsőségével, talán magára is talál, pontosabban a pártja majd talál neki egy személyt, de a végkimenet ugyan az, eloszlanak a szavazatok, nem történik változás és amikor történhet is változás, akkor is kurvára de aggasztóan, mert csak ígéret van arra, hogy jobbak lesznek a dolgok. Szóval ha lesz Európa, úgy ahogy ma ismerjük, Magyarország ugyanolyan közép-szerű szerepet vállal benne, mint ahogy mindig is tette. A politika túlságosan is kiszámíthatatlan, hogy egyáltalán megpróbálja jósolni, de nem számítok sokra, a dialektika működik, kényelmes belenyugvás, „lehetne rosszabb”, „a Gyurcsány jobb volt?”; majd feltörik a

**remény érzet, az eddigi elit elveszíti a társadalmi többségnek a tiszteletét, talán
rendszerváltás, de ha lesz is, majd megint dől majd a libikóka. Remélem, hogy nem lesz ez, de
eddig ezt hallottam, reménykedem a polgáris szavazókban, a fiatalság erejében, hogy ledobja
magáról a szolga erkölcsöt, hogy álljon ki érdekei mellett minden felül, de eddig ezek mind
fantáziák, ebben kérem ne legyen igazam.**